

НА СТУДЕНТСЬКОМУ
МЕРИДІАНІ.

Про цю юнку читайте в матеріалі
«ЯКОГО КОЛЬОРУ МРІЯ?» (2 стор.).

СМАК ДО ПОСЛУГИ

ПОТРІБНІ молоді сили, ентузіасти, для яких праця у сфері обслуговування стала б повсякденням, і кому, як не комсомольці і комсомольцями взятися за цю справу...»

Так сказав на XV з'їзді комсомолу про завдання служби побуту М. І. Брежнєв. Задляк партії знайшов пажий відгук у комсомолі Кіровоградщини. Олександрійська міська організація, наприклад, послала в магазини, ідеали, на транспорт і в побутові комбінати кращих своїх членів. Комсомольсько-молодіжний колектив гастроному «Ромашка» (секретар комсомольської організації Л. Тодосіччук) кожного кварталу перераховує плани на 13-15 процентів. Милосе око покупця в цьому магазині майстерна викладка продуктів. Дівчата дбають про те, як найкраще задовольнити запити людей, зберегти їм добрий настрій.

Не гірше йдуть справи в гастрономі № 1 в універмазі «Жовтєвий», в ідеалі № 18 міста Олександрії. Комсомольці цих закладів сервісу пам'ятають бойовий ленінський наказ — «Вчіться торгувати» — і виступають застріляними нового.

Здається, що може бути простішого, як відрізати шмат ковбаси? А для цього потрібен досвід, треба знати навіть, як тримати в руці ніж, і швидко прикинути, скільки ж різати ті на 200 чи 300 грамів. В одного продавця це виходить вправно, а біля іншого збирається черга, люди чекають, настрої псується.

Вчитися майстерності обслуговування — одне з найважливіших завдань комсомольців-побутовиків. В багатьох первинних організаціях області створені школи майстерності — в «Маяку ювілейному» та в гастрономі «Жовтєвому» міста Кіровограда, в дев'ятнадцяти магазинах Олександрії, в Кременіському, Новоукраїнському та інших районах.

В останній п'ятирічці в сферу обслуговування мають прийти мільйони нових працівників, які підростали на першому комсомольському з'їзді молодих побутовиків, найбільш важливою галузю буде потрібен кожен четвертий випускник школи. Йти працювати в сферу обслуговування — це значить йти до людей, до їх настроїв. Торгівля, побут не терплять байдужих. Прилавок, трюндель не ті місця, де можна «перечекати». Ти, молодий продавець, кондуктор, швець, шодня маєш справу з людськими характерами, вищобавленнями. Треба мати шире серце, щоб задовольнити запити людей.

Творчий підхід — одне з найважливіших правна для комсомольців Долинського побутового комбінату. Молоді працівники Зіна та Ліда Терентьєви, Валя Коваленко, Василь Квезіров і їх товариші не лише вчасно виконують замовлення, а вносять у фасони щось своє, намагаються «не стандартизувати» моди.

Але чи завжди комсомольський сервіс, бажання зробити послугу залежить від самі комсомольців? Фаїна Синютич, продавщиця Кіровоградського продовольчого магазину «Жовтєвий», загортає сир в газету. Жінка-покупець обурена: «Як ви обслуговуєте?» Фаїна ніяковіє: а що має робити? Вона збрала в гуртожитку всі газети, сама купувала папір і... не вистачає. Подібний стан справ майже в усіх продовольчих магазинах міста Кіровограда.

— За п'ять років торговельна мережа в місті зросла вдвічі, товарообіг зріс більше як у три рази, — говорить директор міськпродторгу Пантєсей Омелянович Колісник. — А паперу видають в такій же кількості — 2 тонни на квартал.

Ось такі дрібниці стали в обласному центрі проблемою. Жоден мешканець Кіровограда не скаржиться на постачання. А все — на такі ось дрібні недоробки...

Рішення ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР передбачені заходи по будівництву в 1967-1969 роках у кожному районному центрі і великих сільських населених пунктах комбінатів та навільйонів побутового обслуговування, а в радгоспах і колгоспах — будівництво побутових магазинів, ідеалів. Нині всі райони, міські і первинні комсомольські організації, всі юнаки і дівчата підприємств сфери обслуговування мають чітко визначити свої практичні завдання в сфері «індустрії сервісу».

УЄСТМОРЛЕНД ВИМАГАЄ
ПІДКРИПЛЕНЬ

НЬЮ-Йорк. Командуючий американськими військами в Південному В'єтнамі генерал Уестморленд попросив Білий дім послати в Південний В'єтнам наближчим часом ще 26 тисяч солдатів і офіцерів. Про це повідомив вашінгтонський кореспондент газети «Уолл-стріт джорнел».

Прийняте 13 лютого рішення перекинути в Південний В'єтнам 10.500 солдатів і офіцерів американської армії свідчить про те, що уряд США має намір задовольнити цю вимогу генерала Уестморленда.

«ПОЛІЦЕЙСЬКІ ОПЕРАЦІЇ»

ГВАНА. Як передає агентство Пренса Латіна, послані поліцейські наряди з автоматами наперевіс і з наказом стріляти в будь-яку підозрілу особу, патрулюють головні вулиці і охороняють основні об'єкти столиці Перу Ліма. Влада виправдовує «поліцейські операції» нібито існуванням нових планів виступів проти режиму, який панує в країні.

(ТАРС).

ХЕЛЬСІНКІ. У К. КЕККОНЕНА ПЕРЕОБРАНО ПРЕЗИДЕНТОМ ФІНЛЯНДІЇ НА 6-РІЧНИЙ СТРОК. ТРЕТІЙ СТРОК БОГО ПЕРЕБУВАННЯ НА ПОСТУ ПРЕЗИДЕНТА ПОЧИНЕТЬСЯ І БЕРЕЗНЯ.

АФІНИ. Відомий композитор і прогресивний діяч Мікіс Теодоракіс заявив, що в ці критичні часи, які переживає його батьківщина, він не хоче розлучатися з Грецією і виїхати за кордон, куди його запрошують друзі.

НЬЮ-Йорк. НАРКОМАНІЯ — ОДНО З БОЛЬШОЇ СУЧАСНОЇ АМЕРИКИ. ТОРГІВЛЯ НАРКОТИКАМИ РОЗРОСЛАСЬ У СІЩА У ВЕЛЕТЕНСЬКИЙ БІЗНЕС З ЩОРІЧНИМ ОБОРОТОМ МАЙЖЕ В ПІВМІЛІАРДА ДОЛАРИВ. ГОЛОВНІ ЖЕРТВИ ДІЛКІВ — МОЛОДІ.

БОЙОВІ УСПІХИ ПАТРІОТІВ

ХАНОЙ. Командувачи Народних збройних сил Південного В'єтнаму опублікували комюніке про бої в Західному Намбо з 31 січня по 7 лютого.

У цьому районі, що включає 7 провінцій Південного В'єтнаму, білий Народних збройних сил за вказаний час знищили і захопили в полон понад 6200 американських солдатів і солдатів маріонеткового режиму, говориться в комюніке.

Захоплено штаб-квартиру четвертого армійського корпусу маріонеткової армії, атаковано 7 аеродромів, знищено на землі або збито понад 100 літаків різних типів.

Південнов'єтнамські патріоти, які підтримували Народні збройні сили, заснували органи революційної влади в ряді міст і провінціальних центрів Західного Намбо.

(ТАРС).

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рів видання ІХ. ● № 21 (877). ● СУБОТА, 17 ЛЮТОГО 1968 РОКУ. ● Ціна 2 коп.

ПРЕМІЇ ІМЕНІ ЮРІЯ ЯНОВСЬКОГО

КОНКУРС ТВОРЧОЇ МОЛОДІ НА КРАЩИЙ ТВІР, ПРИСВЯЧЕНИЙ
ЛЕНІНСЬКОМУ КОМСОМОЛУ

Бюро обкому комсомолу прийняло постанову про проведення конкурсу на здобуття премії імені Юрія Яновського серед творчої молоді області.

Девіз конкурсу — «Крокуй вперед, комсомольське плем'я!»

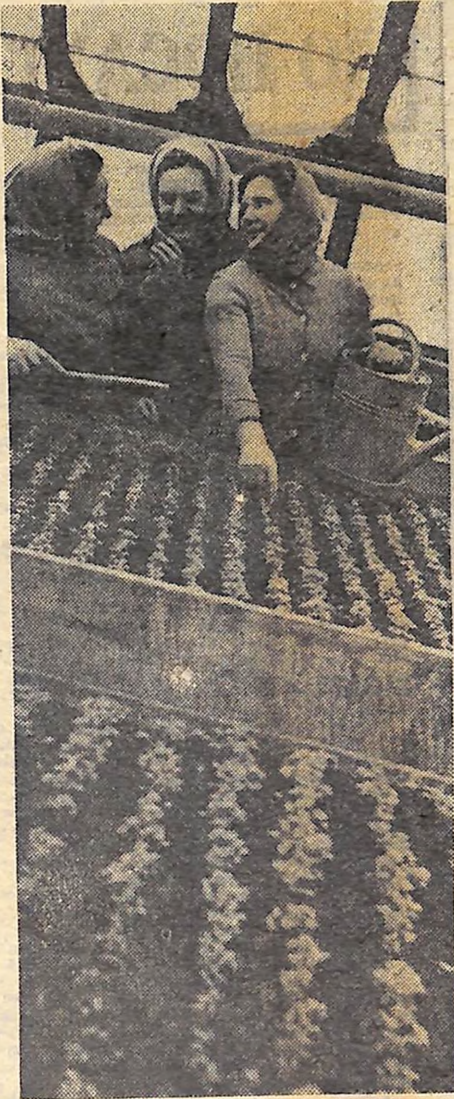
У конкурсі беруть участь молоді поети, прозаїки, драматурги, художники, композитори.

Твори мають бути присвячені 50-річчю Ленінського комсомолу, відобразити

славні сторінки з історії комсомолу області, багатий духовний світ нашого сучасника, звитяжні справи сьогоденної комсомолки.

Для переможців конкурсу встановлено премії по жанрах в розмірі 100 карбованців.

Цей конкурс стане традиційним. Підсумки його підводитимуться щорічно в День народження Ленінського комсомолу — 29 жовтня.

Коли зайдеш в парники артілі «Україна» Кіровоградського району, забуваєш, що надворі зима. Зелене розсада капуста, помідорів, огірків. Тільки зійде сніг, вони зразу ж будуть висаджені в ґрунт. Від легких морозів їх приховає поліетиленова плівка. На знімку: комсомолка Аня ЛУНКАН (справа) разом зі старшими друзями-овочеводами доглядає розсаду.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

СНІГОВА РАЙДУГА

Густий сніг. Ледь помітні сигнальні вогні. Вони вириваються через хуртовину зеленими, червоними та золотистими снопиками. Справжня тобі райдуга.
— Не запізнимось!
— Йдемо по графіку! То впевнено відповіс своєму помічникові машиніст тепловоза Петро

Перебийніс. А коли поїзд мчав підйом, в свою чергу питає:
— Поведеш сам?
Едуард Комаровський не чекав цього і якось нескладно пробасив:
— З задоволенням... Тільки ж негода. Пальне б не перевитратити.
Але Петро вже звільнив Едуардові своє місце. Повернувшись в депо, залізничники зразу ж взяли за олівець. Перевитрати немає. Ще й зекономили три кілограма дизельного палива.
...Взимку багато не зекономим. Та секретар комітету комсомолу Гайворонського локомотив-

● ВІДПОВІДЬ НАТАЛІ ЛУПІНОС

лого депо проявляє свою кмітливість і в негоду. З початку року заощадив близько 30 кілограмів палива. А за останні чотири місяці минулого року — близько 700 кілограмів. Його вистачить, щоб провести поїзд середньої ваги на відстань до 400 кілометрів.
Молоді локомотивники ознайомились із закликом токарів бригади Наталі Лупинос кіровоградського заводу «Червона зірка» та машиністів-вузькоколійників Олександрії. Залізничникам сподобались ці починання. І Петро Пе-

ребийніс від імені своїх друзів сказав якось секретареві райкому комсомолу Миколі Рябокучі:
— Думаю, що й наші машиністи не гірше зустрінуть ювілей ВЛКСМ... Він на якусь мить зупинився, а тоді додав, жартуючи:
— До того ж у мене не тільки думки з Наташею однакові, а й прізвища схожі.
Перебийніс планує разом з Комаровським заощадити до 50-річчя Ленінського комсомолу не менше 3000 кілограмів дизельного палива.

ПІД АКОМПАНеМЕНТ БАЙДУЖОСТІ

Устнівський Будинок культури зупинився серед засніженого парку в глибокій задумі. Про що він мріє?
На порозі мене зустрічає високий ставний юнак. Це новий директор, комсомолець Василь Сатир.
— Проходьте, будь ласка, до мого кабінету, — гречно запрошує.
— Це ваш кабінет? — показую очима на довгу кімнату.
— І кабінет, і костюмерня, і кімната для репетицій, і «читальний зал». Прощу!
Дійсно, тут можна погортати журнали, підшивки газет. Хто б міг сподіватись, що в Устнівці є таке універсальне приміщення? Хоч це диво найскромніших розмірів, проте в ньому вишукувались сім столів, три шафи з костюмами, піаніно... Отже, всі умови для роботи гуртківцям є. І вони не журяться. Іноді в одному кутку танцюристи відбивають ключик, в другому вокалісти пробують голос, в третьому драмгуртківці репетирують п'єсу. І всьому цьому хаосу старанно акомпанує байдужість керівників району. Ну байдужість, це, мабуть, не те слово. Адже піклування про артистів-аматорів відчувається. Вже років десять в центрі села стоїть фундаментальний фундамент. Щоправда, устнівське керівництво досі не могло розв'язати проблемне питання, що на ньому спорудити: чи пам'ятник своїй безтурботності, чи, все-таки, Будинок культури. В цьому році вирішили зупинитись на останньому. Що ж, таке рішення можна тільки вітати.
В. ГОНЧАРЕНКО.

с. Устнівка.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

За грами не посадиши

Десять тисяч італійських студентів ризикують потрапити до в'язниці.
Зразу ж виникає запитання: за що?
... 24 січня генеральний прокурор міста Піза офіційно заявив, що до судової відповідальності згідно статей 340 і 633 кримінального кодексу Італії притягається Рікардо ді Данато, студент місцевого університету. Він звинувачується в підготовці і проведенні страйку студентів в знак протесту проти відмови уряду приступити до здійснення реформи вищої школи в країні. Згідно вищезгаданих статей, ді Данато загрожує виключення терміном від одного до семи років...
Такі виступи студентів проходять вже давно і по всій країні. Десять тисяч молодих людей захоплювали і барикадувалися в аудиторії. Вони намагалися звернути увагу владі і громадській думці на ненормальні стани в університеті, влаштувавши демонстрації на вулицях міста.
Щоденно поступають повідомлення про нові і нові студентські заворушення.
«Покінчити цензуру перка та поліції над школою!» Під таким лозунгом італійське студентство веде в ці дні запеклу боротьбу.
В. ПОПОВ,
кореспондент ТАРС.
Рим.

НЕ ДО УНІВЕРСИТЕТІВ

В квітні починається новий навчальний рік у вищих і середніх навчальних закладах Японії. Але потрапити до університету чи коледжу зможуть далеко не всі бажані юнаки і дівчата. Адже в новому році підвищується плата за навчання. В багатьох вузах вона сягає таких розмірів, що стає непосильною для сімей робітників і службовців.
Як, запитую газета «Асахі», може поступити юнак з сім'ї робітника чи службовця в зуболікарнянський чи інший коледж, якщо лише вступний внесок там складає мільйон ієн? (Середній місячний зарібок японського робітника 35-40 тисяч ієн). Хазяї приватних вищих навчальних закладів, а в них навчається приблизно 80 процентів студентів країни, вирішили підняти в наступному році платню на 40-50 процентів.
Громадськість Японії вимагає в уряді покінчити з таким безпросвітним становищем в національній системі освіти. Але, судячи по урядовому бюджету на новий фінансовий рік (він також починається в квітні), якихось змін в статуті японської вищої школи ждати не доводиться. Комітетуна проєкт нового бюджету, японський журнал «Економіста» пише в номері, що бюджет Японії вже протягом десятиліття забезпечує в основному розвиток оборонних сил і системи безпеки. Де вже тут турбуватися за університети?
Г. ГАВРИЛЕНКО,
кореспондент ТАРС.
Токіо.

Пильно охороняють рідне небо молоді воїни Лаосу.

Якого кольору мрія?

ВІЛЯ розвішеного клена зупинились дві юнки. Одна з них задивилася на плиту, де стояв гурт іноземних туристів, і здивовано мовила:
— Ти лиш глянь он туди... То ж наша Тамара, Тамара Розумна.
В голубій сукні, якої ледь-ледь торкались рівні пасма густих дівочих кіс, з тихим усміхом на засмаглому лиці, коло гостей з-за кордону справді стояла Тамара. Вона простягнула перед собою руку, глянула десь понад дахами багатопверхових будинків і розповідала про Ворсклу, про минувшину міста-красу, його обнови...
Після мандрівки вулицями Полтави Тамара збиралась вже було йти до готелю. Ненароком до неї підійшли два французи з тієї ж групи туристів.
— Хай дівчина зробить нам ще одну послугу, — сказали вони по-російськи. — Ми хочемо купити сувеніри. Допоможіть нам.
Якусь мить Тамара мовчала. Потім покличкала молодих французів у магазин і показала їм принади українські вишиванки.
— Ця річ, сподіваюсь, буде найкращою. Вона нагадуватиме нам довго про наш край і людей наших.
Французам сподобались сорочки, і вони майже одразу вийшли з магазину.
— О, це буде справжній сюрприз у нас вдома. — І вже до Тамари: — Ви добре розумієте, як готувати дарунки...
Майже поруч знову стояли дві дівчини, прислухаючись до фраз, які Тамара промовляла англійською мовою, і знову переглянувшись.
— Ох і землячка у нас. І коли це вона встигла стати перекладачкою?
Про це запитали Тамару, коли стрілися з нею. А вона:
— Так, я буду перекладачкою. Тільки вже після закінчення Кіровоградського педінституту.
— Що ж тепер робиш ти?
— На практиці в Інтурістбюро. Знаюмо гостей з-за кордону з містом, читаю на англійській мові чимало книжок, не минаю жодного кінотеатру, грюю на березі річки...
* * *
Мені показали її в інститутській аудиторії. Дівчина сиділа за столом і розповідала по-англійськи своїй подрузі Олі Любич переглянувши вчора в театрі виставу.
Збиралась підійти до дівчат. Аж раптом Оля:
— Е цікава і химерна анкета. Спробуй відповісти на запитання. Отже, перше: хто ти?
— Людина.
— Твої друзі?
— Ті, кому не байдуже, яким буде завтрашній день.

— Що б ти зробила, якби мала мільйон карбованців?
— Побудувала б в Кіровограді студентський Палац культури. А за решту грошей вирушила б з однокласниками в мандрівку до Венеції...
— Твій улюблений композитор і його твір?
— Бетховен і його «Аппассіоната».
— Коли ти в останній раз плакала?
— Як почула, що людина, який дали чуже серце, померла.
— Якби тобі було дано можливість оживити одну людину, кого б ти повернула до життя?
— Леніна.
— Яка риса характеру деяких твоїх ровесників бенежить тебе?
— Байдужість.
— В якому столітті ти хотіла б народитись?
— Тільки в цьому, двадцятому.
— Коли ти найбільше бенежиш?
— Тоді, як страждають сироти.
— Що б ти зробила, якби зустріла в дорозі дівчину з Західної Німеччини?
— Перш за все запитала б: «Хто ти?.. Куди йдеш?»
— Яка твоя мрія?.. Якого кольору вона в тебе? — Оля встала з-за столу. — Ші, ні, не відповідай! Я сама знаю. Колір її блакитний.
— Чому?
— Бо він, блакитний колір, принагідний, теплий. І ще чистий, майже прозорий.
Тамара мружить свої здивовані очі, тулить до них окуляри і раптом рвучко підводиться з місця.
— Мені треба йти. Вже п'ята година. А сьогодні ж привезли нові книги.
Вона пішла. А Оля сказала про свою подружку лише кілька слів. Дізналась, що Тамара Розумна, студентка 4-го курсу факультету іноземних мов, серед відмінників інституту, що готує до вступу в університет дізину-старшокласницю, яка теж мріє стати перекладачкою. І наприкінці нашої розмови додавала:
— Вона просто гарна дівчина, подружка, з якою ніколи не сумно, з якою хочеться йти далеко-далеко. І ще вона — дівчака...
М. ВІНЦЕВНИЙ.

НОВИНИ

ОСТАП ВИШНЯ ТА ІНШІ...

Два дні тому в приміщенні педінституту відбулась цікава зустріч із заслуженим артистом України Валентином Дуклером. В цей вечір на студентській сцені з'явився незабутній чародійник сміху Остап Вишня. У великих окулярах, зіпершись на костур, він хитро позиркував у зал, де сміх лункими хвилями перекочувався по рядах. Потім на сцену вийшов Степан Олійник. Його гостре і дотепне слово викликало і усмішки, і оплески. За Степаном Олійником глядачам подарували свої гуморески Юрій Кругляк, Павло Глазовий та інші українські сатирики.
Кілька хвилин зал не відпускав відомого артиста. На прощання Валентин Дуклер прощав куплеті Павла Глазового, музику до яких написав Ігор Шамо.
В. ВАСИЛЕНКО.

м. Кіровоград.

ПРОБЛЕМА — ЯКІСТЬ ДЕМОНСТРУВАННЯ

В Кіровограді відбулася нарада в обласному управлінні кінофікації. З доповіддю про підсумки роботи кіномережі і кінопрокату за минулий рік виступив виконуючий обов'язки начальника обласного управління О. Ткаченко. Він зупинився також на основних завданнях поліпшення демонстрування фільмів та виконання державного плану цього року.
В роботі наради взяли участь заступник голови республіканського комітету кінематографії при Раді Міністрів УРСР Я. Т. Сірченко, завідувач відділом пропаганди та агітації обласного комітету партії О. К. Пискунов та заступник голови облвиконкому Д. С. Сиволал.

ДО 75-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ М. М. ТУХАЧЕВСЬКОГО

ЧЕРВОНІЙ МАРШАЛ

Квітень 1918 року. Люди раді сонцю в неопаленій Москві. Вночі вони дивляться на зірки. Ніч як день. День турбот, боротьби, гасел...
У представника Військового відділу ВЦВК Михайла Миколайовича Тухачевського і вдень і вночі тяжка, кропітка робота. Йому не до сонця. І навіть вночі немає часу, щоб думати про своє. Але він задоволений. Він, мабуть, навіть щасливий. Це шаста клопотів, тривог, шаста діяльності принесла із собою весна. Для нього почалась вона 5 квітня. В цей день його прийняли в партію більшовиків, і в цей же день він вступив до лав Червоної Армії.
З цього дня двадцять років він буде чесно і самовіддано служити своїй Батьківщині, своїй партії спочатку командармом, потім командиром, потім командуючим військовим округом, начальником штабу РСЧА, заступником Наркому оборони.
На східному фронті проти Колчака, на Кавказькому — проти Денікіна, на Західному — проти білополиків водив Тухачевський червоні війська у вій. Саме йому доручив В. І. Ленін розгромити кронштадтських заколотників у березні 1921 року.
Громадянська війна закінчилась. За чотири роки він став визначним воєначальником. Це була тільки перша сторінка життя. Друга його сторінка почалась з будівництва Червоної Армії, з укріплення її могутності, боєдатності. М. Тухачевський став одним із перших маршалів Радянського Союзу. Близькі знали Михайла Миколайовича як доброго товариша, веселого приятеля, турботливого сина і батька.

М. М. ТУХАЧЕВСЬКИЙ.
Скульптура (алюміній).
Автор А. СЕМІНІН.
м. Москва.

НЕ ТІЛЬКИ ЙОГО ВІНА

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ СЕРЕДНІЙ УЧЕНЬ — СЕРЕДНІЙ СПЕЦІАЛІСТ — СЕРЕДНІЙ ІНТЕРЕС У ЖИТТІ

Коли Віктора М. запросили на засідання комсомольського комітету з приводу його навчання, юнак від здивування здвигнув плечима. Знається, жодної незадовільної оцінки не тільки в картці, але й в журналі. І в позаурочній роботі бере участь.
Та члени комітету виявили до Віктора претензії: чому пасе «золоту серединку», що здається бути відмінником навчання? Таких батьків пожурило: навчався б краще — вступив би до вузу. У школі ним досі були задоволені.
Віктор М. — не виняток. Ми не помилимося, якщо скажемо, що в кожній школі є значна частина учнів, яка могла б навчатися виключно на п'ятірці або ж на п'ятірці й четвірці, та досі задовольняється «золотою серединкою»: хоч не вихваляють, зате не дають.
І ніде не слухаємо статті завідувачого Долинським районним відділом народної освіти І. Євсєєва «Середній учень — середній спеціаліст — середній інтерес у житті», видрукувана нещодавно в «Молодому комунарі». Можна було б поспоречитися з автором її з приводу самої термінології: «проблема середнього учня» (середні учні були, є і завжди будуть у школі), але суть її цілком вірна.
Справді, досі нам, учителям, докоряли за невисвітленість — мало працюємо індивідуально, не ліквідуємо прогалини в знаннях. А про те, що в твоєму класі чи з твого предмета п'ятірок дуже мало, рідко згадували. Та й органи народної освіти судять про вчителя чи школу так: всі встигають — хороший вчитель, перепадає школа. Але той вчитель не є хорошим, а школа — не передовою, бо переважача оцінка у них — трійка. Отже, проблемою номер один на освітнянській ниві є якість знань учнів.
Педагогічний колектив, партійна та комсомольська організації Ульяновської середньої школи № 2 поспражжю взяли за розв'язання цієї проблеми. І хоч ми ще не побудили другоріччя, проте кількість відмінників та тих, що навчаються на «4» й «5», різко зростає. За підсумками першого півріччя нинішнього навчального року порівняно до минулого року кількість відмінників у школі зростає у півтора, а тих, що навчаються на «4» й «5», — більше, як у два рази. Трійка поступається місцем четвірці, а остання — п'ятірці. Мало в нас ще відмінників серед учнів 9-10 класів, та вони становлять майже половину всіх відмінників з цих класів по району.
Що сприяє підвищенню знань? Перш за все, зацікавленість учнів мати міцні знання, розуміння того, що з неглибокими знаннями ходу в сучасне життя немає. Учителі зацікавлюють учнів різним шляхом: через предметні гуртки, проведення олімпіад і конкурсів, тематичних вечорів, факультативних занять тощо.
Ми не зробимо відкриття, коли скажемо,

що міцність знань учнів залежить, перш за все, від самого вчителя, — від його педагогічної майстерності, ерудити, вміння привити інтерес до свого предмета і, нарешті, від його... людяності. Якою мені довелося спостерігати, як колега виславляв учнів оцінку за четвір. «Цим сімом... Ні, занадто багато... П'ятком поставлю п'ятірці... міркував він вголос, — вісьмом — четвірці, а решта задовольнитися трійками». Потім нісільки не стурбувався, коли до нього надійшла десятикласниця Ніна К. й кризь слези мовила: «Скільки не вчи — у вас п'ятірки не заробиш».

Це — не вимагання, а крик скривдженої душі, результат зайвої перестраховки вчителя, що, як і неможливість до знань, завдають великої шкоди.
Був свідком і такого факту. Приймаючи піддесятнікласників заліз з суспільствознавства. Зі своїм Саміловою Валєєвою сказав однією учениці:
— Ти завжди відповідала на «вісімку», а сьогодні недостатньо підготувалася. Іди, я послухаю тебе іншим разом.

Учитель-уроковдаєць вчинив би інакше: зафіксував би у журналі четвірку чи трійку. Людмила Р. такі складала залік на «відмінно».

Боротися за повну відмінну оцінку стало девізом у роботі вчителів нашої школи М. І. Масленнікова, М. М. Кисельов, С. Ю. Ткаченко, Т. І. Щербини, Б. С. Ганіського та інших.

Серйозно стала займатися підвищенням якості знань учнів комсомольська організація. Статтю ми й розпочали з того, що комітет комсомолу заслуховує на своїх засіданнях учнів, які навчаються нижче своїх можливостей. Це дає певні наслідки. Краще стали навчатися комсомольці Павло Кисельов, Леонід Черненко, Людмила Ротар, Альбіна Жиданок та інші. За ініціативою комсомольської організації в нашій школі вже два роки проводяться рейди по домівках учнів. До складу рейдових бригад входять два-три вчителі та стільки ж учнів-старшокласників. Перебуваючи в учня вдома, члени рейдової бригади інтересуються, як він підготував домашні завдання. В разі необхідності подають йому консультацію.

Хочеться розповісти й про такий випадок. Серед частини учнів-хлопців побувала хибна думка: як не вчись, а в армію треба йти. Там все забудеш. Для чого морочити голову зайве: трійка — так трійка! Комсомольський комітет школи запросив на зустріч з юнаками колишнього випускника лейтенанта Радянської Армії Валєрія Чемериса, який перебував у відпустці. Валєрій переконливо довів учням, що сучасні Збройні Сили потребують воїнів з глибокими відмінними знаннями. Побудали в школі й інші випускники — нині військовослужбовці, і хибної думки більш не існує.

На згаданому не вичерпується роль шкільного комсомолу в підвищенні якості знань. Та коли вже зайшла мова про шкільну комсомольську організацію, хочеться порушити одне питання. Два роки тому дирекція й партійна організація школи дійшли до думки, що комсомольською організацією (а вона в нас велика) повинна керувати досвідчена людина — вчитель. Це не з метою якоїсь спіки чи нездатності учнів. Адже секретарем комсомольської організації школи обирається, як правило, учень 10 і в крайньому випадку 9 класу. Тільки встигне увійти в курс справи, а тут прощатися з школою треба. Райком комсомолу підтримав нас, і ось уже два роки комсомольським ватажком є молодий учитель член ВЛКСМ Геннадій Андрійович Щербина. Це питання може бути дискусійним, та наша комсомольська організація від обрання вчителя секретарем тільки виграла.

На закінчення хочеться ще раз підкреслити, що газета підняла надзвичайно важливе питання в житті радянської школи на сучасному етапі, і розв'язати це питання в інтересах не тільки працівників освітнянської ниви, але й всієї громадськості.

Д. ДРОЗДЕНКО,
вчитель Ульяновської середньої школи № 2.

ЦЬОГО РАЗУ редакційний круглий стіл був досить умовним. Ним стали зали Кировоградської картинної галереї, де експонується виставка молодих художників з обласного центру.

Юрій Івашенко, Михайло Надеждін, Леонід Бондар, Людмила Ходек — ось вони, головні винуватці творчого вечора. Ще задовго до початку роботи круглого стола їх полишив спокій, а натомість нього прийшов сумнів. Сумнів у доброму розумінні цього слова. Бо лише там немає сумніву, де відсутня манера творчого пошуку. І все ж, хоч і неспокойно, але впевнено розповідають молоді художники про свої робочі будні — святки удач, фінали прорахунків. Це окрім основної педагогічної роботи в художній школі.

— Кожен з молодих дебютантів — цікавий, — говорить мистецтвознавець Олена Гуренко. — І, перш за все, цікавий самобутністю, почуттям краси, замилуванням світом, Людиною. Я кілька разів відвідувала виставку і кожен раз робила для себе відкриття. Найбільше мені сподобався «Жіночий портрет» М. Надеждіна. Це — зразок справжнього мистецтва.

З Оленою Гуренко дехто не згоден. Не поділяє її думку і працівник реклами Григорій Медяник:

— Уявіть Надеждіна не художником, а чарівником. І от він за якусь секунду перетворює вас із звичайної жінки в аналогічну тій, що виставлена в залі... Що б ви на це сказали? І чи погодилися б?

— Виставка мене не хвилює. Я не бачу в ній нічого реалістичного, — говорить лікар з Ульяновки Анатолій Хмара.

Останнього майже перебиває Галина Насонова:

— Ви, товаришу, ратуєте за фотографічність у живопису. Своїми думками ви переключаете Пікассо! Мені також не все дійшло до розуму, до серця. Але хіба можна залишатися байдужим, входячи в світ «Простору» М. Надеждіна!

Десятки картин, десятки думок. Думок суверенних, збуджених тут, в картинній галереї, а не принесених з домашнього застільня. Вони якраз і є найвищою оцінкою творчості. Адже коли А. Хмарі не до вподоби «Декоративний пієн» М. Надеждіна, то це не значить, що картина не має права на існування. Твір пишеться не для задоволення фарбами тієї чи іншої площини, він завжди несе в собі соціальний заряд, і кожен глядач «розмінює» цей заряд по-своєму, з своєї точки зору. Одному, наприклад, лінографію Людмили Ходек подобався, інші — заперечують їй. Значить і ті, й інші не залишилися байдужими. А це — основне.

Одні з виступаючих називають творчість художників мозковою гімнастикою. Було сказано з іронією. Але ж і в «мозковій гімнастичі» є велика доля здорового глузду!

Круглий стіл пийшов далеко за межі свого регламенту. Кореспондентам газети трудно було «протягнути» свої запитання через вогонь суперечки. І все ж

ПІСЛЯ ВИПРОБУВАННЯ

В листі до редакції жителі села Липовенького скаржились на те, що частина села, саме та, де розташовані магазин, школа, клуб, лікарня, неелектрифікована.

Редакція звернулася за поясненням до виконавчого комітету Голованівської районної Ради депутатів трудящих. Заступник голови т. Ковальов повідомляє, що в колгоспі «Маяк комунізму» встановлені дві трансформаторні підстанції і побудована високовольтна лінія. Після випробування електроліній і підстанцій електролабораторією Краснопутірської ГЕС буде вирішене питання про пуск ліній в експлуатацію.

«ЧУЖИЙ»

Так називалася стаття, вміщена в «Молодому комунарі» 13 січня 1968 року, в якій йшлося про те, що житель с. Цвітнього Олександрівського району

КРУГЛИЙ СТИЛ

ДИВОСВІТ ЧОТИРЬОХ

кілька запигаць вдалося задати молодим.

— Що ви можете сказати про художню правду сьгоднішнього живопису?

Ю. Івашенко. Вона має бути основою кожного твору. Я, наприклад, завжди пам'ятаю, що дійсність не можна передавати пасивно, любуючись...

— Що характерне ви бачите і намагаетесь узагальнити в рисах нашого молодого сучасника?

Л. Бондар. Романтику. Юність вбачає її не лише на гострих сибірських вітрах, а на кожній трудовій ділянці. Я не завжди маюю образ доярки чи трактористки безпосередньо на робочому місці. Ставлю перед собою значно складніше завдання: в портреті передати і дух, і красу, і справу діючню. Мені дуже подобається ніжність... То й пишу в основному дівчат.

— Як ви розумієте національне в мистецтві?

М. Надеждін. Стремління народу, з яким живу, — мое стремління. Вольність степу, рясно всіяна барвами цвіту, не дає мені спокою.

Л. Ходек. А ви бачили в сільських хатах вимальованих вогнистих пілків? Орнаменти на печках, квіти на рушниках — невмирущі скарби народної творчості. Так, це — не пуста забава, не криклина барвистість, а життєва потреба людини, обличчя її душі... Допомогли мені в роботі над лінографіями також українські пісні та легенди.

Дивосвіт чотирьох... Він відкрив свою таїну для сотень відвідувачів картинної галереї: ліричність Л. Бондаря, аналітичну думність М. Надеждіна, емоційність Ю. Івашенка, принцип народної стилізації Л. Ходек.

— За мистецьким круглим столом — думаючи люди, — висловив свою думку художник старшого покоління Борис Віntenко. — Вони шукають, вони знайдуть!

Вони знайдуть: в їх руках ключі від мистецького горизонту.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

Михайло Борисович Комар відмовлявся допомагати своїм дітям, які після його розлучення з дружиною залишилися з матір'ю.

Як повідомив редакцію голова народного суду Олександрівського району М. М. Баранець, рішенням районного суду М. Б. Комар повинен сплачувати дітям до повноліття по 14 карбованців щомісяця.

Батькові двох дітей М. Б. Комару вдалося це рішення неправильним, і він звернувся зі скаргою до обласного суду.

«Колегія обласного суду, — повідомляє газету його секретар Т. Р. Фабрика, — визнала це рішення дійсно неправильним. Врахувавши прибутки громадянина М. Б. Комара, вона постановила сплачувати щомісяця до повноліття обох дітей на кожного з них по 19 карбованців».

УЮБЛЮ КАЗАРМУ в такі години.
Суботній вечір. Хлопці пішли в караул. А ми змінилися: почистили і склали зброю в піраміді. Зараз, примружуючись на яскравому світанні, розмахуючи рушниками, йдемо не поспішаючи до вмиральника.

Повертаємось, і казарма нам здається ще привітнішою, ріднішою. Сяє натерта підлога. Ні порошинки. Де тільки старшина Макаренко не проведе носовою хусткою — по гарячій ребрах батарей опалення, за тумбочками, по спинках ліжок — сліду на білому не валяється.

Старшина всміхається. Ми з ним однофамільні, але тільки один раз, після прийняття присяги, він звернувся до нас увагою: «Від ширшого серця поздоровляю, тезю!» Скоро рік, як я і мої товариші по групі — Володимир Фі-

Я зараз підготинися до нього із звільненням — не знаю. Розумію: порядок-порядком, черговість-черговістю, але я ж уже зовсім відривався від знайомої ділянки. Звичайно, вона сьогодні мене не чекає, але коли не ждуть, а ти з'являешся, то це навіть і краще...

Я так і знав: на моє прохання старшина відповів:

— Поза чергою тільки наряди дають, а не звільнення, ефрейтор Макаренко. Військова саужба!

— Та ж і сама ж сьогодні...

— Для служби вихідних немає!

Просто неможливо стояти ось так і почувати себе безсилним ще заперечити. Так і хочеться крикнути: «Формалізм, товаришу старшина!» Але старшина нас учив і цьому,

Вслід за тривогою — учбове завдання. В повним спорядженні я, Володимир Філіпов і Нігмат Кабіров один за одним віднімаємося в кабину вертольота. Як завжди в таких випадках фронтовик старшина Макаренко жалює: «Тоді б все це». Або: «Отіх би хлопців та зараз в армію».

Нас висаджують розвідати ракетну установку. Холодно, темно, тихо. Цього ще не вистачало. Струмок не замерз. Та й зовсім це не струмок, а невелика річка. Все одно, вперед! Дивись ти, вище колін. Але вперед, вперед! В голові одне: ракета. Де вона? Промоклі, повзаємо і перебігаємо більше трьох годин. А стрілки годинника поспішають, поспішають. Нам треба буди-що обігнати час. Як говорить старшина Макаренко: «Отіх би хлопців зараз в армію». Ті зуміли б. А ми?

Жарко, білі Пересохло в роті. Знати шанку, розсебунитися і — бігом. А тут, по дорозі, повзком. Тільки б встигнути!

Чітко чую, як важко позад дихають друзі. Ось уже і світанок. Тепер сигналів подавати не треба. Товариші будуть діяти в залежності від того, що буду робити я.

Сповійно. Карта. Компас. Тут! Десь на маленькому платі повинна бути ракета. Повинні Обливаються потом, облізаємо все навколо. Нема! Там, за пагорбом, і там, у вибавку — нема! Може, вона в сосновому гаїку? Але ж туди три кілометри. Бігом, бігом... Нема!

Замучені, виснажені вивозаємо в ліс. Який смачний сніг! Настав світанок, і нас можуть помітити. Доводиться рухатися обережно, щоб не скрипіли сніг. Ось вони, снідані! На снігу свіжі сліди колесних протекторів. Вони повертають в габок, збігають на пагорб, спускаються і... ракета! Висока, цигаркоподібна, спрямована в небо. Мстувать біля неї солдати імітаційної команди. Білих них посередина, офіцер з білою пов'язкою на рукаві. Побачить нас — зразу ж виведе із строю і тоді ракета...

Я ніби бачу тисячі очей солдатів, сержантів, офіцерів, бачу танки, бронетранспортери, гармати, які приготувалися в наступ. Зараз їх успіх залежить від нас.

Володимир Філіпов визначає координати

ракет. Почав розвертати радіостанцію Нігмат Кабіров. Але від одного погляду на годинник і раптово розумію, що все це уже зійшло. Час уже працює не на нас. Поки розвернемо радіостанцію, поки передамо координати, поки...

Кров паднула в голову: зараз має відбутися пуск ракети. Знову бачу тисячі очей, що дивляться на мене з шидею.

Показую товаришам на себе, потім на ракету, потім зображую хрест і номах руками в боки. Це значить, що я знішу ракету, а їм прикривати і відходити. «Зрозуміли», — кричає Філіпов. «Єсть!» — говорять «чорні очі» Кабірова.

Скидаю теплий одяг. На мені — білий маскувальний халат. Переверну автомат, і припадаючи до землі, нову тан швидко, що з'являється біля ракети зовсім несподівано. Уже подано команду «в укряття». Посередник держить в руці мікрофон. Зараз передасть посереднику на нашому боці, що «пуск» праведено. Але гучно тріщить довга черга мого автомата. Стріляю вздовж корпусу. Якби це були патрони не холості, дірки в ракеті простяглись би від носа до хвоста.

Пауза. Настає незвичайна тиша. Перший приходить в себе посередник. Він тут же виводить мене із строю і на раці сповіщає, що ракета пошкоджена. Пуск не відбудеться...

50 слава НАВІКИ! ПОКИ ВОНА ЧЕКАЛА

ОПОВІДАННЯ

ліпов і Нігмат Кабіров — в армії. З перших днів виводив нас старшина після підйому на плац. Підставивши під дощ голі спини, бігали ми і робили гімнастичні вправи. Здавалось: від стовбняка, чуми або туберкульозу — від чогось цього обов'язково простягнумо ноги. Та тільки хтось із нас кілька разів «хнув». На цьому все і закінчалося. Так старшина Макаренко нам відкрив, що ми витриваліші, ніж думали. Потім такі відкриття були й далі.

Хто не пройшов шлях солдатський — тому він і не присититься. Володимир Філіпов уже справжній розвідник, Нігмат Кабіров — здібний радист. Але старшині до цього немає діла: він все такий же суворий.

НА КОНКУРС «БАГНЕТ І СОНЦЕ»

хай хоч розривав груди, а мовчи, не маши права старшим заперечувати.

В казармі світло. Володимир Філіпов читає «Звезду» Казаківча. Комсомольці доручили йому провести бесіду «Образ радянського розвідника». Він ретельно готується. Нігмат Кабіров ремонтує магнітофон.

У нас свій клуб. Сьогодні в клубі лекція про кібернетiku, потім кіно. Тільки думаю сходити туди, як чується на всю казарму: «Тривога! Тривога! Тривога!»

Одне лише слово «тривога», а як швидко змінос воно наше життя. Ніби катапультаю воно викидає нас на вітер, в холод і темряву. Все навколо наповнюється гуркотом моторів, здригається земля.

Є у старшини Макаренко одна якість: навіть якщо солдатом видали сухий паїнок, він завжди умудряться в будь-якій обстановці розмакувати розвідників, щоб нагодувати гарячим. Звичайно він і нас. Розливаючи з термоса тусий солдатський борщ, старшина говорить:

— Товариші Кабіров збираєш давно в відпустку. Я буду клопотати... Філіпову не соромно буде виступити перед комсомольцями: сам добрий розвідник. Ну, а тобі, тезко, сподіваюсь від старого фронтовика! — тисне мені руку Макаренко. — Зрозумій службу. — «справжньому».

Голос його теплий, душевний.

Голос його теплий, душевний. м. Кіровоград.

І. ГЕЛЬМАН.

ФУТБОЛ

І ПРОЛУНАЄ ЗНАЙОМИЙ МАРШ...

Земля ще у владі снігів та морозів, чому дуже радіють прихильники зимових видів спорту. Та в завищенні холодних хуртовин вже чути нотки знайомого футбольного маршу: найсильніші команди країни розпочали на півдні підготовку до ХХХ ювілейної першості СРСР. Мніше ще трохи більше місяця, і над стадіонами наших міст злетять у небо дзвінкі м'ячі.

Серед двадцяти найкращих футбольних клубів, які виступають у золотій медальній команді країни 1968 року, перебувають і чотири українських колективів — «Динамо» (Київ), «Шахтар» (Донецьк), «Зоря» (Луганськ), «Чорноморець» (Одеса). З яким пастром збираються вийти ці команди на зелене поле, як і які плани на влітний сезон? Перше слово про чемпіонів 1967 року — київських динамівців.

Вніхавши 7 лютого на Чорноморське узбережжя Кавказу, кияни ось уже протягом шляхих днів проводять тренування на своїй базі в Гагри. Як повідомив по телефону кореспондента РТАУ А. Іванова начальник і старший тренер команди «Динамо» В. О. Маслов, погода тут стоїть гарна, тренування проходять за планом. Багато хто з футболістів уже встиг загоріти під промінням південного сонця. Все це створює добрий настрій, викликає бажання повторити і в цьому році триумф двох останніх сезонів.

— Проте, — сказав В. О. Маслов, — до «золотого» результату доведеться йти іншими шляхами. Той, хто уважно стежить за нашими виступами, я гадаю, помітить, що ігровий поєдинок динамівців, хоч і не заявляв серйозних змін, все-таки в певній мірі набув свої характерні відмінності в новому сезоні. Тут свою роль відіграє багато обставин: і бажання піднести тактичний сюрприз суперникам, враховуючи те, що з часом вони почали пристосовуватися до нашої манери гри, і незалежні від нас причини, коли втрачають форму оскільки провідні футболісти просто змушували нас перебудувати окремі

ланки, ставити перед виконавцями інші завдання.

Зміни в складі команди незначні. До наших дублерів приєднався група молодих футболістів, що прийшла з українських клубів другої групи класу «А». Повернувся в динамівський колектив Анатолій Пилипчук з донецького «Шахтаря».

Змагання за володіння кришталевим «Підсїзньником» розпочалося 18 лютого матчем з торпедівцями Кутаїсі. До речі, зустріч з цим колективом заплановано нам і на старті чемпіонату — і вийти, Але ми ще не втрачаємо надії, що чемпіонів Радянського Союзу, а також учасників розіграшу Кубка володарів кубків — московських торпедівців та їх земляків динамівців поставлять у рівні умови з іншими колективами і дадуть змогу розпочати сезон 6 квітня.

До 16 березня контрольні ігри і тренування будемо проводити без наших делегатів до збірної. А вже на ігри чемпіонату весь динамівський колектив збереться разом.

— Багато любительів футболу, — сказав на закінчення розмови В. О. Маслов, — цікавляться ставом з дороз'я И. Мунтяна. Почуває він себе добре, і ми вважаємо, що вже на початку чемпіонату глядачі побачать його на футбольному полі.

Одне слово, зараз у нас, як кажуть, турбот чимало: маємо готуватися не тільки до успішного виступу в першості країни, а й до змагань на Кубок європейських чемпіонів.

До речі, строки цих змагань уже визначено. 29 червня кияни в матчі за почесний кришталевий трофей зустрінуться на Центральному стадіоні столиці України з спартаківцями Москви, а зустрічі 1/16 фіналу на Кубок європейських чемпіонів відбудуться 18 вересня і 2 жовтня. Що а казати, киянське «Динамо» чекає напружений сезон. Так що прихильникам нашого колективу потрібно зазпастися на весь рік терпінням, витримкою, розумом — хай завжди буде сильною їх віра в команду. Це полегшить і наші завдання.

У ворота суперників закинуто ще одну шайбу!

Матч СРСР — Швеція. Зараз арбітр введе шайбу в гру.

ПЕРЕМОЖНА ЕСТАФЕТА В ОТРАНІ

ГРЕНОБЛЬ, 15 лютого. (Спецкор, ТАРС В. Єсєєв, Н. Кисельов, Ю. Хромов). Радянська команда біатлоністів відкриває список Олімпійських переможців в естафеті 4x7,5 км, вперше включений у програму всесвітніх зимових ігор. Новосібрні Віктор Маматов і Олександр Тихонов, лєнінградець Микола Пузанов і москвич Володимир Гундарцев п'ятилились найкращими снайперами на

Воротар збірної СРСР з хокею В. КОНОВАЛЕНКО.

Микола ШЕВЧЕНКО

ПАДАЄ СНІГ

падає сніг
На хати, на тополі,
падає сніг
На пошерсті долоні,
падає сніг
Зірочками на губи,
Дотиком ніжним

Серце голубить.
падає сніг
Наче спомин про тебе,
Пухом лелечим
З сивого неба.

м. Кіровоград.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ПЕДІЛЯ, 18 лютого. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для школярів. (М) 9.15 — «Будильник». (М) 9.45 — Телеповіді. (М) 10.00 — Палодарське повчання. (Дніпропетровськ). 10.30 — «Альбом природи». (М) 11.00 — Для школярів «Не дружи хлопчина з дівчиною». Телеспектакль. (М) 12.00 — Для школярів «Свищенні місця нашої країни» (Севастополь). 12.30 — Радянським Збройним Силам присвячується. «Військово-Морський Флот Країни Рад». Телєфільм. (М) 13.00 — «Для нас, жінки». Телєжурнал. (М) 13.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Людина в строю». (М) 14.00 — Програма ювілейного телебачення. (М) 14.45 — На зимових Олімпійських іграх. Стрибки з трампліна. (Гренобль). 17.00 — Музичний блок. (М) 17.30 — «Розповіді про героїв». Виступ пильовицями С. Смирнова. (М) 18.00 — Наша афіша (К) 18.05 — Пючерська естрада. (К) 18.45 — «ТЕК-68». (К) 19.15 — Концерт старовинної української музики (К) 19.35 — Творчий вечір заслуженого артиста УРСР М. Донця. (К) 21.00 — Телєфільм. (К) 21.30 — «Клємerton додогого вистрою». (Луганськ). 22.00 — На зимових Олімпійських іграх. Заклучити церемонія. (Гренобль). Друга програма. 18.45 — Художній фільм. (К).

ПОНЕДІЛОК, 19 лютого. Перша програма. 17.00 — «Життя, ти пам'ятаєш солдатів». (Одеса). 17.30 — Телевісті. (К) 18.00 — Для дітей. «Веселий 114». (Кіровоград). 18.30 — Для слухачів шкіль основ марксизму-ленінізму Історія КПРС. «Пертія — вождь Жовтія». (М) 19.00 — Українські вєчоринні. (Львів). 20.15 — «Крім жартів». Естрадиний концерт Кіровоградської обласної філармонії. (Кіровоград). 21.15 — В. Брехт. «Пан Пунтіна і його слуга Матті». Вистава Одеського театру імені Жовтневої революції. (Одеса). Друга програма. 20.15 — Програма передач. (К) 20.20 — Телєреклама. (К).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділа — 2-45-36.

МОЛОДОГО КОМУНАРА — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ г. Кіровоград.